కల్పన

అప్పుడే తెల్లవారింది. ముందర వసారా నానుకొని ఉన్న చెట్లతోపులోనించి పక్షుల కిలకిలారావాలు మేలు కొలుపులులాగ వినపడుతున్నాయి.

మాలతికి ఇంకా నిద్ర పూర్తిగా మెళుకువరాలేదు. మత్తుగా పడుకొని, కిటికీ ఊచలవేపు చూస్తో, ఏదో అంతు లేకుండా ఆలోచిస్తోంది. ఆలోచన ఒకచోట ఆగడం లేదు. ఎక్కడెక్కడికో పరుగెత్తి, ఎక్కడో మాయమై, మళ్లీ మరొక చోట తల ఎత్తుతున్నది.

నిన్న ఈపాటికి ఏం చేస్తోంది? ఎంత కంగారుపడు తోంది! ఆ బాధకి మళ్లీ తెల్లవారి తాను నిలబడగలదని అనుకోలేదు. వచ్చినది కాస్త తలనొప్పి అయినా, అది నరాలను కదలించి వదలిపెట్టింది. తాను డాక్టరైనాకూడా అదేదో బ్రెయిన్ ఫీవరేమోనని తానే భ్రాంతిపడినది. ఆ రోజుతో తన బ్రతుకు అంతమాతుందేమోనని భయపడినది.

ఈ మానవజీవితం నీటిబుడగలమీద కట్టుకున్న సౌధం వంటిది. ఏ నిమిషాన కూలిపోతుందో తెలియదు. ఏ మాత్రపు గాలి కదలినా, హృదయం చలించి రెప రెప లాడుతుంది. అదే ఆఖరు క్షణమేమో ననిపిస్తుంది అయినా, ఈ మేడచుట్టు, ఈ బ్రతుకును పెనవేసుకొని ఎన్నో కోరికలు, ఎన్నో ఆశలు, ఎన్నో ఊహలు తీగెలుసాగి అల్లుకొన్నాయి. వాటినుంచి విముక్తి లేదు.

నిన్న తలనొప్పితో బాధతో పడుకొనిఉంటే, పక్క ఇంటి రంగమ్మగారు తనని చూడటానికి వచ్చింది. ఒంటరిగా ఈ ఊళ్లో ఎడారిలా బ్రతుకుతున్న తన జీవితానికి ఆవిడే ఆప్తబంధువు. ఆవిడ వెళ్ళనిచోటులేదు. ఎంత చుట్టూ గిరిగీచుకొని దూరంగా తొలగిపొయ్యేవాళ్ళయినా, ఆమె స్నేహానికి లోబడక తప్పదు.

ఇంట్లో అడుగుపెడుతూనే ఆవిడ అన్నది: 'ఒంట్లో బాగుండలేదా ఏమిటి? ఇందాకా మా మనుమడు నువ్వు ఎక్కడా కనపడలేదని అన్నాడు.'

తను పైకి ఏదో ధైర్యంగా అన్నది 'ఆఁ ఏదో తల తిరుగుతున్నది. అదే తగ్గిపోతుంది లెండి' అని. రంగమ్మ ఊరుకోలేదు. 'నువ్వు ఎంత డాక్టరువైనా నీ మందు నీకు పనికిరాదులే. మావాడిని పిలవనా' అన్నది.

ఆవిడ మనుమడు కరుణాకరం కూడా డాక్టరే. ఏదో వంక కల్పించుకొని తనతో మాట్లాడాలని తాపత్రయపడు తూంటాడు. ఆ సంగతి రంగమ్మకు కూడా తెలుసు. అందుకనే తను చెప్పకపోయినా వెళ్ళి అతనిని పిలుచుకువచ్చింది. అతనూ, ముందర ఖంగారుపడి, తరువాత ఏదో ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు. దానితో బాధతగ్గింది. పాపం, అతనుమంచివాడే.

ఎందుకో-ఈమధ్య, ఏమాత్రం అలసట అయినా ఎక్కువ భయంవేస్తుంది. ప్రతి క్షణం మృత్యువు తనని వెన్నంటి ఉన్నట్లే తోస్తూంది. తన జీవితకాలంలో నాల్గవ భాగం ఎప్పుడో గడచిపోయింది. ఇంతకాలానికి తాను

సాధించినదేమిటో తెలియదు. రోజులు దొంతర్లు దొంతర్లుగా ముందుకు వచ్చి సాగిపోతున్నాయి.

ఎప్పుడో ఏడు సంవత్సరాల క్రిందట తాను ఇంకా విద్యార్థినిగా ఉండేటప్పుడు తనకి కోరిక లెన్నో ఉండేవి. తన చుట్టూ ఊహలన్నీ ఎన్నో అల్లుకునేవి. తను ఎప్పుడో గొప్ప డాక్టరు అవుతుంది; ఎంతమందికో సేవచేస్తుంది. కమల కాంతుని వివాహంచేసుకొంటుంది... ఇల్లాగ ఇంకా ఎన్నో. కాని, ఇందులో ఏవీ ఫలించలేదు.

కమలకాంత్, తనూ కలిసి బి. ఏ. వరకు చదువు కొన్నారు. ఆ రోజులలో తరుచు కలుసుకుంటూనే ఉండే వాళ్ళు. ఎక్కువ చనువు లేకపోయినా, తగినంత పరిచయ ముండేది. బి. ఏ. అయ్యాక తను డాక్టరుచదవాలనుకొన్నది. అతను పెద్ద చదువులకని ఇంగ్లండు వెళ్ళాడు. వెళ్ళేముందర తనకు కనిపించలేదు. ఎప్పుడో ఒక ఉత్తరం వ్రాశాడు. మళ్ళీ అతని జాడ తనకి తెలియలేదు. తను చదువు పూర్తి చేసుకొని అతనికోసం ఎదురుచూస్తోంది. ఎప్పటికైనా అతను వస్తాడని ఏదో నమ్మకం. అందుకనే ఎన్నాళ్ళయినా ఎదురుచూడగలదు. అతను రాకపోయినా ఫరవాలేదు. ఆకాశాన పూలు అందకపోయినా దూరాన్నుంచే వాటిని చూసి ఆనందించడం, ఆరాధించడం కొందరికి అలవాటు. అందని పూలకి రంగులు కల్పించుకొని, సువాసనలు ఊహించుకొని మురిసిపోతుంటారు. తనూ అంతే. తన జీవితమంతా ఈ ఆరాధనలోనే గడచిపోవాలి. అంతే తను కోరుకొనేది.

నిజానికి, కమలకాంత్‌తో తనకి ఎక్కువ పరిచయ ముండేదని చెప్పుకోవటానికి వీలులేదు. ఒకే కాలేజీలో ఉండడంచేత ఏ కొద్దిసార్లో తప్పనిసరిగా కలుసుకోవలసి వచ్చేది. అతను ఎంతో అందగాడని, ఎంతో మంచివాడని అనుకున్నది. చక్కగా పాడతాడని విన్నది. ఆ మధ్య ఎవరో తన కొక పద్యం వ్రాసి పంపారు. అది అతనే వ్రాసి ఉంటా డని ఆమె ఊహ. అందులో లేని భావాలెన్నో ఆమె ఊహించుకొన్నది. అతనిని ఒక ఆదర్శవ్యక్తిగా చిత్రించు కొన్నది. క్రమంగా ఆ భావంతోనే అతనిని ఆరాధించడం మొదలుపెట్టింది.

తను ఈ ఇంట్లో, ఈ ఊళ్ళో అడుగుపెట్టి మూడు సంవత్సరాలు కావస్తోంది. చదువు పూర్తిఅయ్యాక ఉద్యో గంచెయ్యాలని అనుకోలేదు. అమ్మా నాన్నా చిన్నప్పుడే పోయారు. జీవితమంతా మేనమామల ఇంట్లోను, హాస్టలులోను గడచిపోయింది. ఈ ఊళ్లో తన కొక ఇల్లు ఉన్నదని తెలుసు. ఎప్పుడో అమ్మా నాన్నా ఇక్కడ ఉండేవాళ్లు. తరువాత చాలారోజులు ఇల్లు తాళాలుపడి బూజుపట్టి ఉండేది. చదువు పూర్తిఅయ్యాక, తనకి మళ్లా అక్కడ ఆ ఇంట్లో ఉండా లనిపించింది. అక్కడే ప్రాక్టీసు చేసుకొంటూ తను ఊరివాళ్లకు సహాయంగా ఉండవచ్చు ననుకున్నది.

అక్కడికి వచ్చిన రోజే తనని రంగమ్మగారు చూడ టానికి వచ్చింది.

'ఇన్నాళ్ళకి ఈ ఇంట్లో మళ్ళీ దీపం పెట్టటానికి వచ్చావా తల్లీ!' అన్నది.

ఆరోజునుంచీ తనకి ఆవిడే అన్నింటికి ఆసరాగా ఉన్నది.

హాల్లో గడియారం అయిష్టంగా ఏడు కొట్టింది. ఇంక లేవక తప్పదనుకొన్నది మాలతి. మెల్లిగా లేచి స్నానంచేసి తల ఆరబెట్టుకొన్నది. తెల్లని పట్టుచీర కట్టుకొని కళ్ళనిండా కాటుక పెట్టుకొన్నది. ఆతరువాత దేవుడిగదిలోకి వెళ్ళి పూజచేసుకొన్నది. పటాలన్నింటిని చాలా చక్కగా పూలతో అలంకరించింది. ఆ సాంబ్రాణి, అగరువత్తుల వాసన గది అంతా వ్యాపించింది. ఆ గదిలోనే ఓ మూల కమల కాంత్ బొమ్మ కూడా ఉన్నది. అన్ని పటాలతో బాటు దానికీ రోజూ పువ్వులు పెడుతుంది. భగవంతునితో సమానంగా ఒక వ్యక్తిని ఆరాధించడం పుణ్యమో, పాపమో! అయినా, అసహజం మాత్రం కాదేమో. ఆ ఫొటో ఎవరిదని ఎంతమందో ఆమెను అడగకపోలేదు. ఆ ప్రశ్నకు మాత్రం ఎన్నోసార్లు, తనకి వినబడనట్లే, బదులు చెప్పకుండా ఊరుకొనేది.

ఆవేళ మబ్బుగా చల్లగా ఉన్నది. ఏమీ తోచక ముందర తోటలో పూలమొక్కల మధ్యన కూర్చొన్నది మాలతి. రంగు రంగుల పూవులు చక్కగా వికసించి కన్నుల పండువుగా ఉన్నాయి. ఎంత ప్రశాంతంగా, ఎంత మనోహరంగా ఉంది! ఏదో చెప్పలేని హాయి. అయితే, అందులో కూడా ఏదో వెలితి.

ఈ నిమిషంలో కమలకాంత్ ఎక్కడ ఉన్నాడో! ఏం చేస్తున్నాడో! తనకి ఒక్కటే కోరిక ఉంది. ఏ కారణంచేతనైనా తన జీవితం పరిసమాప్తమయ్యేటట్లయితే ఆ ఆఖరు

క్షణాలలోనైనా ఒక్కసారి కమలకాంత్‌ను చూడగలిగితే అంతే తనకు కావలసింది.

* * *

ప్రొద్దు వాలుతోంది. తనని పేషెంట్సు ఎక్కువ బాధించరు. కరుణాకరం ఉన్నచోట తన అవసరం చాల తక్కువ. అందుకే ఆమెకు కావలసినంత తీరిక. రోజంతా ఏవో ఊహాలతో, కలలు కంటూ, కూర్చోవడానికే సరి పోతుంది.

ఆ రోజు చీకటిపడుతూండగా రంగమ్మగారు వచ్చింది. ఆవిడతోకూడా మరొక క్రొత్త ఆవిడ ఉన్నది. సన్నగా, పొడుగ్గా ఉంది. అంత రూపసి కాకపోయినా, ముఖం కళగా ఉన్నది. రంగమ్మగారు ఆవిడ తన బంధువని, భర్తతోగూడా ఆవేళే వాళ్ళింటికి వచ్చిందనీ, రేపో ఎల్లుండో, అంతా కోన చూడడానికి వెళ్ళుతారని చెప్పింది. ఆ వచ్చినావిడ, కాం తమ్మ, అతిగా మాట్లాడకపోయినా ముభావంగా లేక, చక్కగా స్నేహంగా ఉన్నది. ఆమె ఉన్న అరగంటలోను మాలతికి ఆవిడను గురించి అనేక విషయాలు తెలిశాయి. ఆవిడ ఎక్కువ చదువుకోలేదుగాని సాహిత్యంలో అభిరుచి ఉన్నది. సంగీతం చక్కగా నేర్చుకొన్నది. ఆవిడ భర్త కల క్టరు. అతనికి ఉద్యోగం ధ్యాస తప్ప వేరే ఏ ఆసక్తీ లేదు. అస లతనికి ఆవిడతో సావకాశంగా మాట్లాడడానికి కూడా తీరికలేదు. ప్రస్తుతం వాళ్ళు ఉన్న ఊరు ఇక్కడికి దగ్గరే. ఇక్కడ రంగమ్మగారు ఉన్నారని, కోనకూడా చూడవచ్చునీ ఎన్నాళ్లనుంచో ప్రయత్నంచేస్తే ఇప్పుడు రాగలిగారు.

ఈ కబుర్లన్నీ ఆవిడ ఎంతో ఉత్సాహంగా, ఆప్రయత్నంగా చెప్పింది. ఆవిడ వెళతానని లేచేసరికి మాలతికి ఆమెతో ఎన్నాళ్ళబట్టో పరిచయం ఉన్నట్లనిపించింది.

మర్నాడు సాయంత్రం ఆమె మళ్ళీ వచ్చింది. మాలతి ఆమెను మధ్య హాల్లో కూర్చోపెట్టింది. దేవుడిగది తలుపు ఓరవాకిలిగా వేసుంది. అగరువత్తుల పొగ సన్నగా బయటికి వస్తోంది. లోపల ఒంటరిగా. నిశ్చలంగా ప్రకాశిస్తూన్న జ్యోతి ఎల్లాగైనా స్వర్గాన్ని అందుకోవాలని తపస్సు చేస్తున్నట్లుంది.

ఉన్నట్టుండి కాంతమ్మ అడిగింది. 'మీరు వివాహం చేసుకోదలుచుకోలేదా' అని.

మాలతి కంగారుపడింది. ఆ ప్రశ్న వేయటానికి ఆవిడకు అంత చనువు ఎక్కడినించి వచ్చిందా అనిపించింది.

'ఏమో, వివాహమనేది అనేక విషయాలపైన ఆధారపడి ఉంటుందిగదా' అన్నది, అస్పష్టంగా, స్వగతంలాగ.

కాంతమ్మ ఊరుకోలేదు.

'ఒంటరిగా ఉండడం కష్టంగాలేదూ!' అని అడిగింది- ఆరితేరిన గృహిణిలా.

'మీకుమాత్రం? ఆయనకి మీతో మాట్లాడటానికే తీరిక ఉండదన్నారు గదా. అప్పుడు ఒంటరిగా తోచకుండా ఉంటుందా?' అన్నది మాలతి- కొంచెం మందలింపుగా.

'దానికేం! ఆయనకు కావలసినవన్నీ చూసుకోడానికి రోజంతా సరిపోతుంది. పైగా ఎప్పుడో ఒకసారైనా, యింటికి వస్తారుగా' అన్నది కాంతమ్మ నవ్వుతూ.

మాలతి మాట్లాడలేదు. కాని, తనలో అనుకున్నది: 'నాకు అతనిని గురించి ఆలోచించడానికి రోజంతా సరి పోతుంది. నాకూ ఒంటరిగా వుండదు.'

మర్నాడు రంగమ్మగారు, కాంతమ్మ, తానూ ప్రొద్దున్నే బండి కట్టించుకొని కోనకి బయలుదేరి వెళ్ళారు. కరుణాకరం, కాంతమ్మభర్త ఇద్దరూ తరువాత మోటారు సైకిలు మీద వస్తారని చెప్పింది రంగమ్మగారు.

ఆ ఊరికి పదిమైళ్ళ దూరంలో రెండు కొండలమధ్య ఓ చక్కని సెలయేరు ప్రవహిస్తోంది. అక్కడ ఒక విష్ణు దేవాలయంకూడా ఉన్నది. మధ్యగుడి, చుట్టూనది. మళ్లా ఆ నదిని ఆనుకొని చుట్టూ కొండలు. ఆ ప్రదేశం ఎంతో అందంగా వుంటుంది అంటారు. ఆ గుడికూడా చాల ప్రసిద్ధ మైనది. అక్కడికి వెళ్ళినవాళ్ళ కోరికలు సులభంగా తీరు తాయని, మనస్సు ప్రశాంతంగా ఉంటుందని అంటారు. మాలతి ఇదివరకు అక్కడికి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు.

ముగ్గురూ కొండ ఎక్కి ఒక పెద్ద చెట్టునీడను కూర్చున్నారు. మగవాళ్ళు కూడా వచ్చాక గుడికి వెళ్ళ వచ్చుననుకున్నారు. మాలతి ఇక్కడ ఇంత ప్రశాంతంగా, ఇంత మనోహరంగా వుంటుందని అనుకోలేదు. ఏదో కలత లన్నీ దూరమై మనస్సు తేలికపడినట్లనిపించింది.

ఆవేళ ఎండతీక్షణత కూడా లేదు. చల్లగాఉంది. ఆ కొండమీద కూర్చుంటే చుట్టూ ఎంతోదూరం కనబడు తుంది. ఎంతచూసినా తనివితీరదు. అయితే, చాలవరకు ఆ కొండప్రదేశమంతటా చిన్న చిన్న గుట్టలు, ముళ్ళ

పొదలు, అక్కడక్కడ దట్టమైన చెట్ల గుంపులు కనిపిస్తాయి. క్రింద నది వంపులిరిగి సన్నని తెల్లని పాములా కొండను పెనవేసుకొని కనబడుతుంది దూరాన ఎక్కడో ఒక ఎకరం పొలంమాత్రం చక్కగా పండి పచ్చగా తొణికిసలాడు తున్నది. ఆ గుట్టలమధ్య పచ్చని చీర ఆరవేసినట్లున్నది. ఆ కొండప్రదేశంలో ఆ కాస్తమేరా ఎండిపోయిన హృద యంలో ఆశారేఖలా తోస్తుంది.

మాలతికి మళ్ళీ కమలకాంత్ జ్ఞాపకంవచ్చాడు. ఇది వరకెప్పుడో కాలేజీవాళ్ళంతా ఎక్స్‌కర్షన్‌కు వెళ్ళినప్పుడు, ఒక రోజున వాళ్ళిద్దరు, ఇట్లాగే కొండఅంచున కూర్చున్నారు. ఇద్దరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. కాని, మౌనమే ఆమెకు ఎన్నో సంగతులు చెప్పినట్లనిపించింది. ఆరోజును ఆమె ఎప్పుడూ మరచిపోలేదు. అతను కూడా తనని గురించి ఆలోచిస్తుంటాడా?

కాంతమ్మ, రంగమ్మగారు ఏవో కబుర్లు ప్రారంభిం చారు. దూరాన ఇద్దరు వ్యక్తులు మెల్లిగా కొండఎక్కి వస్తు న్నారు. అందులో ఒకరు కరుణాకరం. రెండవ వ్యక్తిని కూడా ఎక్కడో చూసినట్లు వున్నదనుకొన్నది మాలతి. కాని, అతను దగ్గరగా వచ్చేవరకూ పోలిక తెలియలేదు.

ఎవరో కాదు; కమలకాంతే, ఇదివరకున్న ఆకారం లోను వేషభాషల్లోను ఎంతో మారాడు. సులభంగా గుర్తు పట్టడం కష్టం. కరుణాకరం అతనిని ఆమెకు పరిచయం చేశాడు. అతను తనను గుర్తించినట్లే కనిపించింది.

అతను మాత్రం పైకి ఏమీ అనలేదు. ఎవరో కొత్త వాళ్ళకి చేసినట్లు నమస్కారంచేసి వూరుకొన్నాడు.

మాలతికి ఎంతో బాధ కలిగింది. ఆమె కమల కాంత్ ని గురించి ఎన్నో కలలుకన్నది. ఎప్పుడో తిరిగి కలుసుకుంటారన్న నమ్మకంతో ఆ కలయిక ఎట్లాఉంటుందో రకరకాలుగా వూహించి చిత్రించుకొన్నది. అయితే, అతను తనని చూడగానే మతిచలించినట్లు ప్రవర్తిస్తాడని గాని, సాష్టాంగనమస్కారం చేస్తాడనిగాని, ఇల్లాంటి పిచ్చి వూహ లేవీ మాత్రం పెట్టుకోలేదు. కాని ఆమెను చూచి గుర్తించి కూడా పరాయివాడిలా ప్రవర్తిస్తాడని మాత్రం ఆమె ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

కాంతమ్మ భర్తతో 'ఇంత ఆలస్యమైందేం!' అని, ఇంకా ఏదో మాట్లాడుతోంది. కమలకాంత్ భార్యకేసి చూస్తూ ఏదో ఆదుర్దాగా, మధ్య మధ్యన, మాలతి కేసి చూస్తున్నాడు. ఆ చూపులకి అర్థం 'నువ్వు ఇదివరకు సంగతులు ఎత్తకూ. మా ఆవిడ అనవసరంగా బాధపడుతుంది' అన్నట్లు ఉన్నది.

మాలతికి రోషం, అసహ్యం, చికాకు కలిగాయి. ఆమె ముఖంలో కలిగిన మార్పు కనిపెట్టి కాంతమ్మ 'ఏం, అల్లా ఉన్నారేం?' అని అడిగింది. 'అబ్బే! ఏమీలేదు.' అంది మాలతి నేలవేపు చూస్తూ.

'ఎండెక్కుతోంది, గుడికి వెళ్ళగూడదూ! మళ్లా తలుపులు మూసేస్తారేమో' అన్నది రంగమ్మగారు. అందరూ కొండదిగి గుడికి వెళ్లారు.

గుడిమెట్లదాకా వెళ్లాక కమలకాంత్ 'నేను రాను, మీరు వెళ్లండి' అన్నాడు.

మాలతి తెల్లబోయింది.

కాంతమ్మ ప్రాధేయపడుతూ 'ఈ ఒక్కసారి రాకూడదా, ఎప్పుడూ రాకపోతే మానె' అన్నది.

కమలకాంత్ విసుగుతో 'నువ్వు వెళుదూ, ఇవ్వన్నీ నాకు నమ్మకంలేదు. ఆ పుణ్యమేదో నువ్వే సంపాదించుకురా. నేను ఇక్కడ తీరిగ్గా కూర్చొని సిగరెట్టు కాల్చుకుంటాను! అని, అక్కడ మెట్లమీద చతికిలబడ్డాడు.

కాంతమ్మకన్న మాలతి ఎక్కువ చిన్నబుచ్చుకొన్నది. తను రోజూ గంటలు గంటలు పూజలోనే గడుపుతుందని తెలిస్తే అతను ఇలానె ఏవగించుకొంటాడు కాబోలు. అయినా, ఇప్పుడవన్నీ అతనికి, ఎప్పటికీ తెలియనక్కరలేదు గదా అని ఊరటచెందింది.

'మనం వెళదాం రండి' అని హెచ్చరించాడు కరుణాకరం. పరధ్యానంలోంచి తెప్పరిల్లుకొని అతని వెంబడే వెళ్లింది మాలతి.

పూజ అయ్యాక మల్లెపూలూ, మంచిగంధం తెచ్చి 'ఇవి మీరు తీసుకోండి' అని ఇచ్చాడు కరుణాకరం. అతని దోసిలిలోనుంచి తన దోసిలిలోకి ఆ పువ్వులు తీసుకొనేటప్పుడు ఎందుకో మాలతిహృదయం ఒక్క క్షణం చలించింది.

గుడిలో ఎన్నో అందమైన విగ్రహాలు, శిల్పాలు ఉన్నాయి. కమలకాంత్‌కు అవి చూడాలన్న కుతూహలం కూడా లేకపోయిందిగదా అనుకున్నది మాలతి. తానూ, కరు

ణాకరం ఒక్కొక్కటి తీరికగా, చక్కగా పరిశీలించి చూచి వచ్చారు.

బయటికి వచ్చాక 'సాయంత్రం దాకా ఇక్కడేఉంటే బాగుంటుంది గదా!' అన్నాడు కరుణాకరం. మాలతికి కూడా ఆ చోటు విడిచిపెట్టి వెళ్ళాలని లేదు. కాని, కమలకాంత్ మాత్రం వెంటనే వెళ్ళిపోవాలన్నాడు. అతను కలక్టరు. ఎన్నో బాధ్యతలు, ఎన్నో పనులు కలవాడు.

'ఏం పనిలేనివాళ్లయితే సావకాశంగా ఈ అడవిలో కూర్చోవచ్చు' అన్నాడు వ్యంగ్యంగా.

మాలతికి అతని ధోరణి నచ్చలేదు. ఎంతో గర్విష్ఠిలా తోచాడు. అతనికి ఎంతసేపూ తనని గురించి తప్ప, ఇతరులను గురించిన ఆలోచన లేనట్లున్నది.

వెంటనే అందరూ తిరిగి వచ్చేశారు.

* * *

ఆరోజే కాంతమ్మ, కమలకాంత్ ఊరికి వెళ్ళిపోయారు.

సాయంత్రం సంధ్యాకాంతి ఎర్రగా ఆకాశమంతా అలుముకొని రాగరంజితమైన కన్నెముఖంలా ప్రకాశిస్తూంటే మాలతి డాబామీద కూర్చున్నది.

పడమట మేఘాలు వింతవింత రంగులతో, వింతవింత ఆకారాలు దాలుస్తున్నాయి. ఆ చోద్యం చూస్తూ మాలతి నిట్టూర్చింది.

ఇట్లాగే, ఊసుపోక, ఏవో వ్యూహాలు కల్పించుకుంటాం. ఒక వ్యక్తిని సృష్టించుకొని ప్రాణంపోస్తాం. కాని, ఎప్పుడో ఆ కల్పన కదలిపోతుంది వర్షం కురిసి వెలసినట్లు. ఆ తరువాత మనస్సు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది అనుకుంది మాలతి.

క్రమంగా ఆ ఎర్రనికాంతి సన్నగిల్లి చీకటి అలముకొన్నది. మళ్లా ఆ చీకటితెర తొలగించుకొని వెన్నెల ప్రకాశించింది. ఆ తెల్లని కాంతిలో మాలతి కాటుకకళ్ళు తళతళ మెరిసినవి. ఆమె కనుకొలుకుల్లో రెండు అశ్రుబిందువులు తొణికిసలాడినవి. అది సుఖమో, దుఃఖమో ఆమెకే తెలియలేదు !